

A NŐVÉREK TEVÉKENYSÉGE BUDAPEST OSTROMA ALATT

A Szociális Missziótársulat történetében említésre méltó Budapest ostroma 1944 decemberében és 1945 januárjában, valamint azt utána következő idők.

A háború alatt az Anyaház elsősegély és légoltalmi tanfolyamok kerületi nyilvános képzési helyévé vált. A lakossági szolgálat egyik részét képezték az otthoni látogatások és a szolgálatban levő férfiak családjaiban annak eldöntése, hogy a családok szükségét szenvednek-e, s igényelnek-e valamilyen segítséget. A lábadozó katonák részére rekreációs programokat szerveztek. Külön figyelmet fordítottak a hadirokkant és nyomorék katonákra. A város naponta történő bombázása miatt a nővérek részt vettek a gyermekek falusi területeken levő nevelőotthonokba történő tömeges kitelepítésében. Emellett szükségessé vált a bombázások miatt otthontalanná váló munkások ideiglenes menhelyeken történő elhelyezése is. A nővérek befolyása által a szükségét szenvedő munkások árleszállítással kaphattak ruhát. Az Actio Catholica vezetése alatt – mely Magyarországon 1931-től a katolikus tevékenység hivatalos végrehajtó szerve lett, és az Egyesült Államokban működő Nemzeti Katolikus Jóléti Konferencia munkájához hasonló munkát végzett – repülő brigádokat szerveztek. Ezekben a brigádokban szép számmal szolgáltak szociális missziós nővérek is. Kórházakat látogattak, felmérést készítettek a hajléktalanokról és veszteségeikről. Amikor a Duna jobb partján lévő kerületek két hétig ostrom alatt álltak, a nővérek az Anyaházban száznál több hajléktalan gyermekről és felnőttről gondoskodtak. A nővérek voltak az elsősegély állomás felelősei. Az ostrom egész tartama alatt segítették a sebesülteket és a haldoklókat, a halottakat pedig eltemették. Az ostrom végén az Anyaház kertjében 63 sír volt.

Az ostrom után a nővérek a közelben élő embereket szervezték be konyhaedények és élelem gyűjtésére ahhoz, hogy népkonyhát nyithassanak a szomszédos iskolaépületben. Egy évnél hosszabb ideig dolgoztak itt a nővérek, naponta egy étkezést készítettek és osztottak szét hét-nyolcszáz embernek. Takarították a plébániatemplomot, megszervezték az embereket a középületeknek és utcáknak a lótetemektől való megtisztítására (2000 ló pusztult éhen vagy pusztult el bombaszilánktól, a missziósház udvarán ötven tetem maradt).

Az első megválasztott kormány köszönettel igazolta a szerzetesi munkát. A szerzetesrendek iskolák és templomok javítására kaptak anyagi támogatást. 1946-ban a Missziós Egységekben újra megindult a munka, a nővérek főző, varró, otthoni ápolási stb. tanfolyamokat tarthattak. De ezt követően rövid két év alatt az egyházi iskolák államosítása miatt a katolikus élet és oktatás megbénult. A börtönmissziót 1948 májusától nem engedélyezték. Mindszenti bíboros kérésére a kórházmisszió folytatódhatott. 1950-ben a szerzetesrendek szétszórátásakor egy jól működő szociális karitatív hálózattól vonták meg az életet.